

Heilige en zalige van de Premonstratenzerorde

14 januari

Heilige Godefridus van Cappenberg, * rond 1097, † 13 januari 1127

Godefridus, uit het met de Salier en Stauffer verwandte geslacht van de graven van Cappenberg in Westfalen, vermaakte de burcht Cappenberg tegen de will van zijn schoonvader graaf Frederik van Arnsberg, na zijn deelname aan de belagering en vernieling van Münster in Westfalen 1121, samen met zijn broer Otto op 31 mei 1122 aan de hl. Norbertus. Zo ontstond de eerste stichting van de premonstratenzerorde in Duitsland. Verdere propsteien ontstonden 1123 op de goederen van Godfried in Ilbenstadt (Wetterau) en 1128 in Varlar bij Coesfeld (Westfalen). Zijn echtgenote Jutta en zijn zusters Godberga en Beatrix traden in het Cappenberger koorvrouwenklooster, dat rond 1200 naar Oberndorf bij Wesel verlegd werd. Na de dood van graaf Frederik aanvaardden ook de beide broers 1124 het witte ordenskleed. In Cappenberg richtte Godefridus een hospitaal voor arme en noodleidenden op, waar hij zelf actief meewerkte. 1125 riep Norbertus zijn leerling naar Prémontré, waar deze tot akolyth gewijd werd, en 1126 naar Maagdenburg. Wegens problemen met zijn gezondheid moest Godefridus al gauw naar Ilbenstadt terugkeren, waar hij amper 30-jarig op 13 januari 1127 stierf.

Relikwiën: Cappenberg en Ilbenstadt

Bevestiging van de cultus: 1614 voor Cappenberg,

22 januari / 8 maart 1728 voor de hele orde door Benedictus XIII

Ikonografie: als graaf, ridder, als premonstratenzer, met afgelegde kroon, modellen van kerken, broodschaal en schedel, knielend voor een engel met kruis en kroon, aan de voet van een wereldbol, met scepter en parelkrans, met een verschijning van het Kindje Jesus, dat hem een kroon opzet.

4 februari

Heilige Fredericus van Mariengarde, abt, * onbekend, † 3 maart 1175

Fredericus was de zoon van een arme weduwe uit Hallum (bij Leeuwarden in Friesland). Van jongsaf aan ontdekte men zijn roeping tot het priesterschap. Hij kreeg les in latijn, totdat hij de studie van de Hl. Schrift in Münster kon volgen. Na het succesvolle beëindigen van deze studie werd hij eerst onderwijzer, totdat hij de priesterwijding ontving en als kapelaan en later als pastoor van Hallum werkte. Het was zijn plan daar een hospitaal te bouwen en een klooster te stichten. Nadat hij een tijdlang bij de premonstratenzers van Marienweerd geleefd had om er de kloosterlijke gebruiken te leren kennen, verzamelde hij enkele gezellen om zich en stichtte met hen 1163 het aan de Moeder Gods gewijde klooster Mariengarde. In het begin leefden daar mannen en vrouwen gemeenschappelijk, maar de premonstratenzerzusters verhuisden later naar het nabije Betlehem (nu Bartlehem). Fredericus bleef in personele unie abt, pastoor van Hallum en rektor van Betlehem. Fredericus werd in het premonstratenzerinnenklooster Betlehem ziek. Daarom keerde hij naar Hallum terug, waar hij in de zelfde kerk, waarin hij zijn eerste mis gevierd had, ook zijn laatste eucharistie vierde. Na de godsdienst ging hij terug in de abdij, waar hij op 3 maart 1175 omgeven door zijn medebroeders stierf.

Relikwiën: Leffe

Bevestiging van de cultus: 22 januari / 8 maart 1728 door Benedictus XIII

Ikonografie: als abt, stichter en bauheer, met bloemen in de handen en met een mariamonogram.

10 februari

Zalige Hugo van Fosses, abt, * rond 1093, † 10 februari rond 1164

Als kapelaan aan het hof van bisschop Burkhardus van Cambrai, sloot zich Hugo, eerst kleriker aan de collegiale kerk van zijn geboortestad Fosses-la-Ville (bij Namen), de hl. Norbertus aan, die hij op 26 maart 1119 in Valenciennes leerde kennen. Hij voelde zich vooral door het ideaal van Norbertus' radikale navolging van Christus aangetrokken en werd al gauw zijn rechte rechte hand als plaatsvervanger in de leiding van het moederklooster Prémontré. Na de benoeming van de ordensstichter tot aartsbisschop van Maagdenburg kozen de medebroeders hun prior Hugo na 1128 tot eerste abt van Prémontré. Hij bouwde de abdijkerk en de konventgebouwen. Om de eenheid tussen de talrijke stichtingen van Norbertus te bevestigen, riep hij de oversten van alle huizen tesamen tot een colloquium, dat na dien de vorm van generaalkapittel aannam. Bovendien stelde hij de eerste statuten en het eerste ceremonieboek met liturgische voorschriften van de premonstratenzerorde samen en liet het leven van de hl. Norbertus opschrijven. Dank zij Hugo werd een institutie geschapen, die het de jonge orde mogelijk maakte door de eeuwen heen te blijven bestaan. Hij wordt gezien als de grote organisator en als eerste generaalabt van de premonstratenzers, hij had wezenlijk aandeel aan de innerlijke vestiging en de vlugge opbloei van de orde, die onder zijn leiding tot op over 100 kloosters aangroeide. 1161 dankte Hugo, na 33 jaar abt van Prémontré geweest te zijn, af en stierf op een 10e februari, vermoedelijk in het jaar 1164.

Relikwiën: Rome

Bevestiging van de cultus: 13 juli 1927 door Pius XI

Ikonografie: als ordensman met kapuce, als abt, met kelk en almutium, model van een kerk, boek met statuten en / of liturgie, bij een ontmoeting met Burkhardus en Norbertus, door Norbertus aan de Verrezeene voorgesteld.

17 februari

Heilige Evermodus van Ratzeburg, bisschop, * onbekend, † 17 februari 1178

Na een preek van de hl. Norbertus in Cambrai sloot zich Evermodus 1120 de wanderprediger op noch jeugdige leeftijd aan. Hij werd een van de trouwste leerlingen van Norbertus, begeleidde hem vermoedelijk naar Antwerpen, later naar Maagdenburg en bleef zijn reisgenoot tot diens dood. In het 1131 door Norbertus gestichte premonstratenzerklooster Gottesgnaden in de buurt van Maagdenburg werkte Evermodus eerst als viceproost en provisor, vanaf 1134 als proost. Vanaf 1138-1154 was hij proost in Maagdenburg en stichtte vier nieuwe kloosters: Havelberg, Jerichow, Quedlinburg en Pöhlde. In 1154 werd hem het opnieuw gestichtte bisdom Ratzeburg aanvertrouwd, dat 1066 tijdens de wendenopstand ten onder was gegaan. Met de hulp van een paar medebroeders, die hij vanuit Maagdenburg meegenomen had, veranderde bisschop Evermodus het zo juist opgerichte kapitel van de domkerk in een premonstratenzerkapitel. Wegens zijn succesvolle missie onder de doorgaans heidense Wenden wordt hij ook „Apostel van de Wenden“ en „Licht van Saksen“ genoemd. Zijn bisdom was goed georganiseerd. In Ratzeburg begon hij rond 1165 met de bouw van de tegenwoordige domkerk en legde daarmee ook het fundament van de latere stad. Evermodus stierf oud en uitgeput op 17 februari 1178.

Relikwiën: zijn er niet

Bevestiging van de cultus: 20 maart / 12 april 1728 door Benedictus XIII

Ikonografie: als bisschop, prediker bij de Wenden, met wijwaterkwast en gebroken ketting, met medebroeders bij het sterfbed van de hl. Norbertus.

26 april

Heilige Ludolphus, bisschop, martelaar, *onbekend, † 29 maart 1250

Ludolphus was premonstratenzerkanunnik aan de bisschopskerk in Ratzeburg en had daar enige tijd de financiële leiding. In 1236 werd hij benoemd tot bisschop van Ratzeburg. Hij leefde met zijn medebroeders in de schaduw van de kathedraal een zulk streng kloosterleven, dat het stift de bijnaam „carcer ordinis“ (gevangenis van de orde) kreeg. Ludolph stelde zijn hele energie in de dienst van de kerk, waarbij hij predikte en pastorale bezoeken ondernam. Hij geldt als medestichter van het klooster Rehna in Mecklenburg. Paus Innocens IX vertrouwde hem enkele politieke missies aan. Zijn zwaarste beproeving moest hij beleven bij geschillen met de staatsautoriteit. Vorst Albert van Saksen-Lauenburg, de „Beer van Saksen“, nam enkele goederen in bezit, die eigendom waren van de kathedraal. Ludolphus verzette er zich tegen, waarop Albert hem in de gevangenis werpen en foltern liet. Zich bewust van het onrecht van het gebeuren, liet men Ludolphus na een langdurige gevangenschap vrij en bracht hem tot vorst Johannes van Mecklenburg, waar hij bij de franciscanen van Wismar opname vond. Ludolphus stierf op 29 maart 1250 aan de gevolgen van de gevangenis. Hij wordt vereerd als martelaar voor de rechten en de vrijheid van de kerk.

Relikwiën: Hamborn

Bevestiging van de cultus: 20 maart / 12 april 1728 door Benedictus XIII

Ikonografie: als bisschop, een jongen met een pijl in het hoofd genezend, in de kerker, met martelwerktuig (folterbank, gesel, bijl, lans, zwaard, vleeshaken) en zegepalm, met verschijning van Evermodus en Isfridus.

24 mei

Heilige Hermann-Joseph, * rond 1150, † waarschijnlijk 4 april 1241

De uit Keulen stammende Hermann trad al als jeugdiger rond 1162 het premonstratenzerklooster Steinfeld binnen en werd voor studies naar Mariengaarde in Friesland gestuurd. Na de priesterwijding droeg men de grote mariavereerder naast de geestelijke zorg voor zustersgemeenschappen de dienst in de sakristie en in het refectorium van de abdij op. Bij de vervulling van deze opgaven ontwikkelde hij een buitengewoon innerlijk leven en ontving mystieke genaden. Hermann, bewonderd vanwege zijn visioenen en extasen, maar ook bespot en door ziekte gekweld, ontving in een mystieke huwelijksluiting door Maria de bijnaam „Joseph“. De koorheer uit Steinfeld schreef meerdere hymnen ter ere van de Moeder Gods, een kommentaar op het Hooglied en gedichten over de hl. Ursula met haar gezellinnen - alles in een gevoelvolle stijl, die in hem een waarlijk dichtertalant liet zien. Hermann-Joseph is een van de eersten, die uitdrukkelijk het Heilig Hart van Jesus vereerden en wel in een authentieke mystiek, die haar wortels heeft in de Hl. Schrift. Bereidvaardig tot boetedoening, deemoedig en met een diepe spiritualiteit gekroond, roemde men zijn vaardigheid bij het herstellen en repareren van uurwerken. In de vastentijd 1241 bezocht de hoog bejaarde het nabij gelegen cistercienserinnenklooster Hoven bij Zülpich, waar hij op een donderdag in de paasweek (vermoedelijk op 4 april 1241) stierf.

Relikwiën: Steinfeld

Bevestiging van de cultus: 22 januari / 8 maart 1728 door Benedictus XIII

en 11 augustus 1958 door Pius XII

Ikonografie: als premonstratenzer met Maria en het Kindje Jesus, met appel, lelie, kelk uit rozen, kelk, sleutel en schrijfgerei, als kind het Kindje Jesus een appel aanrijkend, bij de „mystieke verloving“ met Maria (met overgave van een ring), bij een visioen met het Hl. Hart.

6 juni

Heilige Norbertus van Xanten, stichter van de orde, aartsbisschop, * rond 1080, † 6 juni 1134

Norbertus uit het geslacht van de Heren van Gennep was kanunnik aan de kollegiaatskerk Sint-Victor in Xanten. Hij ontving het subdiakonaat, zonder zich serieus om een leven als kanunnik te bemoeien. Rond 1108-1109 vinden we hem als hofkapelaan bij aartsbisschop Frederik van Keulen en voor 1110 bij keizer Hendrik V, die hij naar Rome begeleidde, waar onlusten woedden vanwege de investituur. Op 28 mei 1115 werd hij - volgens een bericht van de Vita B - bij een rit naar Vreden tijdens een onweer door een bliksem van het paaard geworpen en voltrok een radicale bekering. Met een grote liefde tot Christus vervuld, verschreef hij zich helemaal aan de Gregoriaanse kerkvernieuwing, die toestuurde op een vernieuwing van de *vita apostolica*. Daarom liet hij zich in december 1115 op eenzelfde dag tot diaken en priester wijden en was daarna als rondtrekkend prediger onderweg. Het verlof hiervoor gaf hem paus Gelasius II in 1118 in het klooster St. Gilles. Op wens van paus Callixtus II en met ondersteuning van bisschop Bartholomeus van Laon legde Norbertus samen met enkele begeleiders door professie op kerstdag 1121 het fundament van de orde van Prémontré, die zich spoedig in heel Europa uitbreidde. Ze beloofden volgens de wijze en de aard van de apostelen en ook volgens de regel van Augustinus te leven. Als habijt koos Norbertus ongeverfde wol boven het zwarte kloosterkleed - hij wilde dat zijn volgelingen zoals de engelen bij het graf van Jesus Christus getuigen van de verrijzenis zouden zijn. De viering van de Mis stond in het centrum van de dag, daartoe pleegde de stichtergeneratie een diepe verering van de Moeder-Gods Maria, die ze tot patrones van de eerste kerk kozen. Naast de kanunniken leefden in Prémontré ook veel lekenbroeders en -zusters, die in het hospitie arme en bedevaarders opnamen. Nadat Norbertus aan prior Hugo van Fosses de leiding van de gemeenschap overgedragen had, trok hij er opnieuw op uit om te prediken en vrienden voor zijn hervormbeweging te verzamelen. Er ontstonden kloosterstichtingen in Antwerpen, Cappenberg, Cuissy, Floreffe, Laon en in andere plaatsen. De nieuwe door Norbertus begonnen orde werd op 16 februari 1126 door paus Honorius II goedgekeurd.

Het jaar 1126 betekende een grote insnede in het leven van de wanderprediger, want hij werd op de rijksdag te Spiers tot aartsbisschop van Maagdenburg benoemd. Op 18 juli 1126 trok Norbertus barvoets en in een boetekleed gehuld in zijn bisschopsstad binnen. Er wachtte veel werk op hem. Er moesten in Maagdenburg misbruiken uitgeroeid en de verkoop van kerkelijke goederen herroepen worden. Zonder aarzelen begon Norbertus aan zijn taak, waarbij de hervorming van de klerus zijn eerste doel was. Hij haalde medebroeders vanuit Prémontré naar Maagdenburg en vertrouwde hen de kerk „Unserer Lieben Frauen“ toe. Daarbij stichtte hij premonstratenzerkloosters in Gottesgnaden en Pöhlde. Als herder van zijn diocees paste hij het ordensleven van zijn medebroeders meer de pastorale opgaven aan als aan het zich terugtrekken uit de wereld zoals in Prémontré. In de slechts acht jaar als bisschop kon hij niet al zijn plannen realiseren. Zo moeiden zich zijn ordensbroeders na zijn dood verder af om de bekering van de Wenden. De laatste jaren van zijn leven waren door politieke activiteiten in dienst van de kerk en de keizer bestemd. Hij greep in, om de vrede tussen keizer Lotharius II en paus Innocentius II weer te herstellen. Ook liet hij zich zien als vurig verdediger van paus Innocentius tegen de tegenpaus Anakletus. In het jaar 1132 begeleidde hij als plaatsvervangend aartskanselier van Itale koning Lotharius naar diens kroning tot keizer naar Rome, maar werd op deze reis ziek, waarschijnlijk door malaria. Norbertus kon op Witte-Donderdag noch de heilie Olien zegenen, maar vierde zittend zijn laatste Mis op Pasen. Op 6 juni 1134 stierf de stichter van de premonstratenzerorde in zijn bisschopsstad Maagdenburg. Zijn gebeente werd 1626/1627 uit Maagdenburg naar de abdij Strahov (Praag) overgebracht.

Relikwiën: Strahov/Praag

Bevestiging van de cultus: 28 juli 1582 door Gregorius XIII

Ikonografie: als premonstratenzer en als aartsbisschop, met monstrans, kelk met spin, evangelieboek met olijftak, met Tanchelm of een geboeide duivel aan zijn voeten.

15 juni

Heilige Isfridus, bisschop, * rond 1115, † 15 juni 1204

Isfridus, kanunnik van de abdij Cappenberg, sinds 1159 de eerste proost van Jerichow en de bouwheer van de romaanse stiftskerk, werd 1178 bisschop van Ratzeburg en daarmee opvolger van de hl. Evermodus. Hier maakte hij zich door de bouw van de domkerk en de oprichting van parochies verdienstelijk en bevorderde de christianisering van het land van de Wenden. Zelf voorstander van strenge boetedoening, bleek hij tegenover de opstandige Wenden een milde rechter te zijn en probeerde ze door zijn preken te overtuigen. In het jaar 1190 bezocht hij de abdij Floreffe bei Namen, die door brand verwoest was. Het lukte hem, de kanunniken, die anderhalf jaar in alle hemelsrichtingen verstrooid waren, tot terugkeer te bewegen. Hij richtte het klooster weer op en wijdde op een dag zeven altaren. In 1190 wijdde hij ook de romaanse kerk van Postel, 1194 die van Rolduc/Klosterrath. In het geschil tussen de keizerlijke partij van de Stauffer en de pauselijke partij van de Welfen stelde hij zich ondanks bedreigingen aan de zijde van de verslagen hertog Hendrik van Saksen en Beieren, tegenover wie hij eens de leenseed gezworen had. Tegenover de geschillen van keizer Frederik en zijn vazal Bernhard van Anhalt verdedigde hij de rechten van zijn volk. Isfridus stierf bijna 90-jarig op 15 juni 1204.

Relikwiën: zijn er niet

Bevestiging van de kultus: 20 maart / 12 april 1728 door Benedictus XIII

Ikonografie: als kanunnik met wijnglas en boek, als bisschop de ogen van een jongen genezend, een gestalte op de grond neertredend.

9 juli

Heilige Adrianus, martelaar, * rond 1528, † 9 juli 1572 en heilige Jakobus Lacoupe, martelaar, * 1542, † 9 juli 1572

Adrianus Jansen met de bijnaam „Becanus“, omdat hij uit Hilvarenbeek (Brabant) stamde, trad 1544 in de premonstratenzerabdij Middelburg in de nederlandse provincie Zeeland binnen. Hij werkte als novicenmeester en kapelaan. Rond 1560 werd hij pastoor in Agterkerke en 1572 pastoor van Monster. Adrianus was een voorbeeldige zielzorger in zijn parochie, die al meerdere calvinisten telde. In 1572 overvielen de „Geuzen“ de pastorie en sleepten Adrianus en zijn medebroeder Jakobus Lacoupe weg, die als kapelaan in Monster werkte. Hetzelfde lot ondergingen ook een augustijn en een dominikaan, elf franciscanen en vier wereldheren; onder het dulden van slagen, beledigingen en het geschreeuw van de menigte moesten ze door de straten lopen, strenge verhoren ondergaan, waarbij ze de eucharistische realpresentie en het primaat van de paus verdedigden. Het eten werd hen onttrokken, ze werden mishandeld en gruwelijk gefolterd en tenslotte naar Gorcum (nu: Gorinchem) gebracht en opgehangen.

Ook Jakobus Lacoupe uit Oudenaarde (Vlaanderen) was kanunnik van de abdij Middelburg. In 1566 trad hij tot de reformatie over, werd protestantse pastoor en schreef tegen de katholieke kerk. Zijn vader en zijn broer, die tevens praemonstratenser in Middelburg was, konden hem een paar maanden later tot terugkeer in zijn klooster bewegen, waarna abt Nikolaus van den Burcht hem na een vijfjarige boetetijd in de abdij Marienweerd 1572 tot kapelaan in Monster benoemde. Samen met zijn pastoor Adrianus Jansen onderging hij op 9 juli 1572 de dood als martelaar.

Relikwiën van de martelaren van Gorcum: Gorcum, Brussel en Averbode.

Bevestiging van de kultus: 24 november 1675 door Clemens X en 29 juni 1867 door Pius IX

Ikonographie: als premonstratenzer, met strang, aan de galg, met tiara, kelk, montrans, boek en zegepalm.

14 juli

Zalige Hroznata, martelaar, * rond 1170, † 14 juli 1217

De uit boheemse adel stammende en rond 1170 geboren Hroznata werd na de vroege dood van zijn vader door zijn in Krakau levende zuster Wojslawa opgevoed. Weer terug in Bohemie, huwde de begaafde jonge man, maar al spoedig verloor hij vrouw en zoon. In plaats van de beloofde deelname aan de kruistochten naar het Heilige Land stichtte hij rond 1193 de premonstratenzerabdij Teplá en rond 1202 het zusterklooster Chotěšov. Later werd hij zelf kloosterling in Teplá. De overlevering vertelt, dat hij in Rome door paus Innoncentius III met het witte habijt van de premonstratenzers bekleed werd. Vanwege zijn rijke ervaring in oeconomische vragen benoemde abt Johannes hem tot zijn plaatsvervanger en tot beheerder van het bezit. Met heel zijn energie zette Hroznata zich in voor de belangen van zijn abdij. Daarom werd hij door vijanden van de abdij gevangen genomen en in Hohenberg in het Fichtelgebirge (of ook wel: Alt-Kinsberg bij Eger) gekerkerd, om een losgeld uit te persen. In de gevangenschap stierf de bekende kloosterstichter en ijverige premonstratenzer, trouwe beheerder en onbuigsame verdediger van het stift op 14 juli 1217 de hongerdood.

Relikwiën: Teplá

Bevestiging van de cultus: 16 september 1897 door Leo XIII

Ikonographie: als premonstratenzer met kerkmodel(len), bij een verschijning van Maria, met ketten van ijzer en boeien, in de gevangenis, een kroon op het hoofd of aan het voeteneind, in agonie, met zegepalm.

13 augustus

Zalige Getrudis, * waarschijnlijk 29 september 1227, † 13 augustus 1297

Gertrudis was de dochter van de enkele weken van te voren bij de zevende kruistocht gevallen landgraaf Ludwig van Thüringen en Hessen en zijn echtgenote, de heilige Elisabeth. Getrouwd een gelofte van haar nog zwangere moeder werd het kind het premonstratenzerstift Altenberg (gemeente Solms) bij Wetzlar toevertrouwd, waar het opgevoed werd en later ook binnentrad. Ofschoon ook Elisabeth een paar jaren na de geboorte van Gertrudis 1231 stierf, herinnerde zich de kloostergemeenschap van Altenberg altijd aan haar bezoeken, waarbij de landgravin met de zusters spon en breidde. Als achtjarige kon Gertrudis in mei 1235 de heiligspreking van haar moeder in Marburg meevieren. Als 21-jarige werd ze 1248 de derde magistra van Altenberg. Uit haar erfgoed richtte zij de gotieke stiftskerk en huizen voor arme en zieke op, waar zij daadkrachtig meewerkte. Gertrudis was een gloeiende aanhangster van de kruistochtenbeweging en van de invoering van de sakramentsdag, die al 1270 in Altenberg gevierd werd. Voorbeeldig door boetedoeningen en kasteidingen had ze het charisma, in vijandschap levende mensen te verzoenen. Op 69-jarige leeftijd stierf Gertrudis na 49 jaar overste te zijn geweest op 13 augustus 1297 aan een zware ziekte.

Relikwiën: Altenberg

Bevestiging van de cultus: 22 januari / 8 maart 1728 door Benedictus XIII

Ikonographie: als premonstratenzerin met rochet, almutium en abdissestaf, met leeuw, lelie, kruis, lijdenswerktuig, sleutel, boek en tiara, met een verschijning van het Kindje Jesus met kruis, dat haar de doornenkroon opzet.

30 augustus (in Polen 1 september)

Zalige Bronislawa, * rond 1203, † 29 augustus 1259

De adellijke Bronislawa uit Kamien (Silezie) trad 1219 in het praemonstratenzerinnenklooster Zwierzyniec binnen, waar ze 40 jaar leefde. Zij was familie van de heilige dominikaan Hyazinthus, bei wiens dood ze op 15 augustus 1257 in een visioen zag, hoe Maria hem de hemel binnenleidde. Haar voortdurend gebed, haar meditatie over het leiden van Jesus Christus en haar verering van het Heilig Kruis werden door de tijdgenoten erg bewonderd. Tweemaal tijdens haar leven vernielden de tartaren de stad Krakau en de omgeving tegelijk met het klooster. Ze lieten een spoor van elend na. Tegelijk woedde in die jaren in Europa de pest. Bronislawa was, ondersteund door haar medezusters, altijd een "troostende engel" voor de armen, die ze geestelijk en materieel hielp - zo verdeelde ze voedsel, kleding en geneesmiddelen. Het kruis was haar steun en beschutting, daarom wordt ze vaak getoond als biddende voor Jesus, die haar het kruis liet zien met volgende woorden: "Uw kruis is mijn kruis; mijn heerlijkheid zal ook de uwe zijn!" Bij alle moeilijkheden verloor Bronislawa nooit de hoop, dikwijls trok ze zich terug om te bidden in de eenzaamheid van de Sikornik-heuvels in de buurt van Krakau, waar ze op 29 augustus 1259 stierf.

Relikwiën: Zwierzyniec/Krakau

Bevestiging van de cultus: 23 augustus 1839 door Gregorius XVI

Ikonographie: als premonstratenzerin met sluier en lelie, als biddende voor het kruis met Jesus.

13 oktober

Zalige Petrus-Adrianus Toulorge, martelaar, * 4 mei 1757, † 13 oktober 1793

In Muneville-le-Bingard (Normandie) geboren, werd de werelgeestelijke Petrus-Adrianus Toulorge in december 1782 kapelaan van Doville. Daar beleefde hij de grote ijver van zijn premonstratenzerpastoor Jacques-Francois Le Canut, met wie hij dikwijls in de premonstratenzerabdij Blanchelande te gast was. Enthousiast van het ideaal van de hl. Norbertus trad hij daar binnen. Na de verkondiging van de Codex Civilis voor de geestelijken oefende de kanunnik zijn dienst in de parochies van de omgeving uit. Als hij over de wet van de 26^e augustus 1792 hoorde, dat alle priesters, die een openbare dienst uitoefenden en de eed op de revolutiewet niet afgelegd hadden, tot deportatie veroordeelde, geloofde hij zich daarvan betroffen en besloot, naar het engelse eiland Jersey uit te wijken. Toen hij daar zijn vergissing bemerkte, keerde hij bij de eerste gelegenheid terug en beoefende zijn pastorale dienst in het geheim verder uit. In september 1793 werd Petrus-Adrianus gearresteerd en veroordeeld. Het tribunaal was van zijn kort oponthoud op Jersey overtuigd, maar had daarvoor geen bewijs. Na enig talmen besloot hij trots gevaar voor zijn leven de hele waarheid te zeggen - wetend dat hij uiteindelijk als katholieke priester vervolgd was. In de nacht voor zijn dood schreef hij drie indrukwekkende brieven. Een eindigt met de woorden: "Ik wens je Gods zegen. Op de vooravond van mijn martyrium." Petrus-Adrianus Toulorge stierf op 13 oktober 1793 in Coutances door de guillotine en werd al gauw als "martelaar van de waarheid" vereerd.

Relikwiën: zijn er niet

Zaligspreking: 29 april 2012 door Benedictus XVI

Ikonographie: als premonstratenzer, met guillotine en evangelieboek.

20 oktober

Zalige Jakobus Kern, * 11 april 1897, † 20 oktober 1924

De uit Wenen stammende Franziscus Alexander Kern werd 1915 soldaat en keerde zwaar gewond uit de Eerste Wereldoorlog terug. Na de inkleding in het premonstratenzerstift Geras op 18 oktober 1920 ontving frater Jakobus Kern op 23 juli 1922 de priesterwijding en werkte als vlijtige zielzorger in de parochies rond Geras. De grote pijn door zijn oorlogsletsel nam hij als eerherstel aan voor de afval van een medebroeder, die kort van te voren de tjechische Nationale Kerk gesticht had. Jakobus Kern zei bij zijn eerste hl. Mis, dat "op deze Palmzondag de leidensweg zou volgen." Zijn preken kwamen uit zijn hart en troffen de toehoorders, zijn uitstraling en de authentieke manier van leven van "de goede heer Jakob" fascineerden de mensen. In 1923 moest men hem drie ribben onder plaatselijke verdoving wegnemen: zijn kruisweg begon. In Meran verbrachte hij enkele maanden om op verhaal te komen. Na zijn terugkeer naar Niederösterreich oefende hij de zielzorg weer uit, maar zijn toestand verslechterde zich. Opnieuw werd hij in het ziekenhuis ingeleverd, waar hij veel te lijden had. Op 20 oktober 1924, de voorgeziena dag van zijn ewige professie, werd hij voor de laatste keer geopereerd. Jakob Kern stierf 's middags bij het luiden van de Angelus. "Neem me op, o heer, en ik zal leven" - zo zou hij bij de aflegging van de professie drie keer gezongen hebben.

Relikwiën: Geras

Zaligspreking: 21 juni 1998 door Johannes Paulus II

Ikonographie: als student, soldaat en premonstratenzer, met doornengekroond hart, als zegende.

26 oktober

Heilige Gilbertus, abt, * onbekend, † 5 juni 1152

De ridder Gilbertus uit de hoogadel van de Auvergne nam op aanraden van de premonstratenzerabt Ornifius uit het klooster Dilo deel aan de tweede kruistocht (1147-1149), voor die de hl. Bernhardus in Vezelay gepreekt had en die door koning Louis VII aangevoerd werd. De kruistocht eindigde in een militair desaster. Als overlevende van deze gevaarlijke onderneming besloot Gilbertus samen met zijn vrouw Petronilla en zijn dochter Ponzia, zich god te wijden en in een klooster binnen te treden. Een deel van zijn groot vermogen gaf hij aan de armen en stichtte het zusterklooster Aubeterre, waar zijn vrouw en zijn dochter intreedden. Nadat hij in Dilo premonstratenzer was geworden, stichtte Gilbertus de abdij Neufontaines en werd er de eerste abt. Naar het voorbeeld van de hl. Norbertus richtte hij er een hospitaal op, dat vanwege de wonderen, die er plaats vonden, al gauw bekend werd. Boetvaardig en barmhartig zorgde hij zelf voor de vele lijdenden. Men bracht vooral zwaar-zieke kinderen naar hem toe, die hij - na oplegging van de handen - gezond aan de ouders terug gaf. Gilbertus stierf op 5 juni 1152, door boete en zware arbeid uitgeteerd.

Relikwiën: zijn er niet

Bevestiging van de cultus: 22 januari / 8 maart 1728 door Benedictus XIII

Ikonographie: als premonstratenzer met uitgestrekte hand en hulpgevende, als abt en bouwmeester of in beraad met de architect, met modellen van kerken en kloosters, zegend, met oorlogsattributen aan de voeten.

14 november

Heilige Siardus, abt, * onbekend, † 13 november 1230

Siardus stamt uit een fries adelsgeslacht en studeerde in de kloosterschool van Mariengarde, waar toendertijd de hl. Fredericus abt was. Hier vroeg hij waarschijnlijk voor 1175 om opname in het noviciaat. Na 20 jaren kloosterleven werd hij 1194 tot vijfde abt van Mariengarde gekozen. Niets in zijn houding verschilde hem van zijn medebroeders, niet wat betreft habijt, eten of woonverhoudingen. Zo leidde hij als goede herder zijn klooster en wel op materieel als ook op spiritueel gebied. Mariengarde werd een bloeiende abdij. Als Siardus zich op reis begaf, nam hij steeds een grote korf of mand met brood mee, om zijn proviant aan de armen te verdelen. Hij bezat het charisma, haat te sussen en strijdende partijen te verzoenen. Siardus begeleidde zijn medebroeders bei de handarbeit, vooral op het veld. Onder aanleiding van hun abt reciteerden de premonstratenzers van Mariengarde de psalmen tijdens het werk. De medebroeders, die het huis moesten verlaten, wensde hij drie dingen: een vrolijk begin van de reis, een vredevol oponthoud en een goede terugkeer. Na 36 jaar als abt beëindigde Siardus zijn aardse leven op 13 november 1230.

Relikwiën: Tongerlo, Windberg en Leffe

Bevestiging van de cultus: 22 januari / 8 maart 1728 door Benedictus XIII

Ikonographie: als abt, brood aan arme en pelgrims verdelend, met gesel, kruis en zegepalm.

Postulator Generalis Ordinis Praemonstratensis
Curia Generalitia
Viale Giotto 27
00153 Roma
Italia

www.postulatio.info

M M X I V